

Politikai és közéleti abszurditások - Két évtizeddel a rendszerváltozás után

2012 december 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ma már köztudott, hogy a mértékadó nyugati (atlantista-cionista) politikai és gazdasági körök már 1988-89-ben elsősorban az SZDSZ-ben látták azt a politikai erőt, amelyik egyszerre képes a rendszerváltozás levezénylésére és

a nyugati érdekek maradéktalan érvényesítésére.

Mark Palmer, akkori amerikai nagykövet a maga szempontjából helyesen ismerte fel, hogy a szabad demokraták államellenessége és neoliberalizmusa, valamint a párt néhány vezetőjének zsidó származása és baloldali kötődése ezt a politikai formációt teszi a legalkalmasabbá az amerikai célok megvalósítására.

Aligha véletlen, hogy a pénzügyi-gazdasági válság megoldására, a tőzsdéspekuláns Soros György azzal az ajánlattal állt elő, hogy – néhány általa kiválasztott és beárazott állami vállalatért cserébe – átvállalja az államadósság egy részét.

Mára az is nyilvánvalóvá vált, hogy a közép-kelet-európai rendszerváltozások nem értelmezhetők a világpolitikát meghatározó birodalmak érdekeinek figyelembevétel nélkül.

Mint az nemrégiben nyilvánosságra került, Franciaország és Nagy-Britannia szívesen látta volna a szovjet megszállás további fenntartását, mert csak így tudták volna megakadályozni a két Németország – számukra nem kívánatos és ijesztő – egyesülését.

Az SZDSZ korabeli álláspontja az alábbi elszólásból érthető meg: „Göncz Árpád köztársasági elnök az 1990 októberében a virginiai egyetemen tartott előadása elemzésében „az egységesülő Németországot a közép-kelet-európai térséget fenyegető tényezőként állította be.” Az elnök kijelentése bombaként robbant a magyar és a német kormánykörökben” (Kulin Ferenc: Nyolcvan éves lenne Antall József, Magyar Nemzet, 2012. április 7.)

Margaret Thatcher, Anglia miniszterelnöke egyik találkozájukon Gorbacsovnak kifejtette: országa még azt is megértéssel fogadná, ha a Szovjetunió erőszakot alkalmazna a status quo fenntartása érdekében. Ebből mindenki számára világossá kellett hogy váljon: a nyugati országok nem mások demokratikus és emberi jogai mellett, hanem kizárólag a saját érdekeik mellett elkötelezettek. Minden más állítás csak parasztkivítés, szemfényvesztés.

Az Amerikai Egyesült Államok politikáját sem a filantróp szempontok vezetik. Az USA-nak érdekében állt a Szovjetunió meggyengítése, de egy percig sem állt érdekében egy új konkurens hatalmi központ megszületésének támogatása: az USA nem volt és ma sem érdekelt egy egységes és erős, rivális Európa létrejöttében.

A rendszerváltozást levezénylő politikai elitek végzetesen naivak voltak és még ma sem képesek felismerni: az elmúlt húsz évben az amerikai multinacionális cégek szabadrablás céljából tartózkodtak a térségben, és a legkevésbé sem érdekelték őket a demokrácia és a jogállam építése vagy a szociális és emberi jogok érvényesítése. Ez a magyarázata annak, hogy indirekt eszközökkel nemegyszer felléptek a nemzeti gazdaságok stabilitására irányuló kísérletek ellen. Azt pedig végleg szerették volna elkerülni, hogy Németország legyen Európa meghatározó hatalma.

Valószínűleg emiatt változtattak külpolitikai stratégiájukon: míg korábban minden finom eszközzel késleltetni igyekeztek a kontinentális integrációt, ma az időközben létrejött német–francia dominancia ellensúlyozása érdekében a britek pozíciójának erősítését remélik egy erősebb Közép-Európa megszületését.

A nemzetállamok nem várt erősödése nehéz helyzetbe hozta a baloldali és liberális erőket, amelyek elsősorban Marx és Engels nyomán a nemzetet múlandó kategóriának tartják, szerintük az egyént meghatározó identitás nem a kultúrából, hanem a gazdasági-materiális tevékenységből fakad.

A nemzetköziség fontos elem a Szocialista Internacionálé pártjai számára. A magyar baloldal különösen nehéz helyzetben van, hiszen lassan százötven éve képtelen tisztázni viszonyát a magyar nemzet speciális helyzetéhez, ráadásul többször magyarelles nézetek és politikai törekvések mellé állt. A politikai elit egésze a kádárizmusban szocializálódott. Ennek megfelelően a társadalom egy jelentős része számára az emberi jogok és a szabadságjogok érvényesülése semmiféle elnyert nem jelentett, mert olyasmire jutottak hozzá, amire semmi szükségük nem volt, ráadásul azt se nagyon tudták, mi az. A napi túlélésért folytatott harcban, a megélhetés minimumának biztosításáért küzdőknek a szabadság hiányzik legkevésbé. Számukra a rendszerváltozás lényegében észrevétlenül történt meg. Ezt az érzést csak megerősítette, hogy a hétköznapi életre is kiható tömeges személycserék elmaradtak, de az erkölcsi megújulásra sem került sor. A társadalom leszakadt rétegéhez ma is csak a szociális demagógia jut el.

A rendszerváltozás sokak számára újkori történelmünk egyik népszerűtlen eseményévé vált. A hétköznapi magatartásformák szintjén ma is a késői Kádár-korszak világában élünk. A szellemi-intellektuális-erkölcsi szférát a rendszerváltozás alig érintette. A jogkövető magatartás hiánya, a hétköznapi élet szabályozatlansága, az egyéni érdekérvényesítés gátlástalansága semmit sem változott. Emiatt 1990 etikai-erkölcsi szempontból kétségkívül kudarc és bukás. Az elit egy része már sejti: sokszor jobb nem tudni, mit is gondol valójában a többség...

A történelmi igazságszolgáltatás elmaradása a rendszerváltozás utáni politikai elit egyik legnagyobb bűne. Ennek okait Varga Csaba jogfilozófus így foglalta össze a Magyar Hírlap 2011. szeptember 22-én megjelent számában: „Az elmúlt húsz év tapasztalataiból mindenekelőtt azt kell leoznünk, hogy kormányzó erői túlságosan szabad mozgást engedtek a jognak. A mostani kormányig aligha érezhettünk olyan erőt, amely próbált volna változtatni ezen a jogászoktól berendezett színpadon. Kialakulhatott egy jogászai önjáték, amely a jogállami ethosz jegyében életidegen doktrínát próbált meghonosítani. Ráadásul ezzel az elmúlt rendszerhez kapcsolt vissza bennünket, hiszen ami nálunk jogállami építkezés örvén zajlott, épp a legfontosabbat, a múlttal való szakítást gátolta.”

Többek között ez az egyik oka annak, hogy még a Fideszre szavazók közel fele is nosztalgizva gondol a Kádár-rendszerre.

Tóth Gy. László
politológus,
a miniszterelnök volt főtanácsadója

demokrata.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló